

jeg udtalte i Begyndelsen af mit Foredrag, fordi jeg ikke har kunnet billige, at dette Spørgsmaal paa den Maade, som flet er, er draget ind i Forhandlingerne, og fordi jeg ogsaa paa det nuværende Standpunkt havde anset det for et bekvemt Forslag til paa en heldigere Maade, end det forekommer mig nu at være flet, at komme ud af den vanskelige Situation, hvori den hele Lovgivningsmagt er kommen til at befinde sig. Jeg kunde have ønsket at stemme for et Forslag, som udgjør Slutningen af Nr. 24, medens jeg paa ingen Maade, efter hvad jeg tidligere har udtalt, vil kunne stemme for Forslaget i dets Helhed. Jeg kunde have ønsket at stemme for Forslaget om Forgølse af Underkorporalernes og de Meniges Lønninger. Denne Sag har jo her under Forhandlingen faaet en naturlig Forbindelse med de øvrige Spørgsmaal om Forgølse af de Udbetalinger, der fra Staten fter til dens Tjenere, dens Embedsmænd, Bestillingsmænd og Andre; men jeg nærer ikke nogen som helst Betænklichkeit ved, naar det kunde ske mig, at lade den træde ud af denne Forbindelse. Jeg anser det for tilstedeligt at gjøre denne Forbedring paa Finantsloven; men jeg ønsker den netop ikke knyttet til det andet Lønnings-spørgsmaal, fordi jeg mener, at der er overordentlig stor Forstjæl mellem disse Spørgsmaal. Dette er Noget, jeg gjentagne Gange har udtalt, og som jeg fremdeles fountenerer; jeg ønsker Lønnings-spørgsmaalet afgjort uafhængigt af alle lignende Spørgsmaal. — For en Ordens Skyld skal jeg altsaa slutte med at anbefale det ærede Thing at stemme for mit Forslag under Nr. 23 og naturligvis ogsaa at følge mig paa de andre Punkter. Det er en Selvfølge, at jeg ikke nærer synderligt Haab i den Henseende.

Scavenius: Den høie Regjerings Stilling i den Sag, som nærmest ligger os imellem, nemlig Lønningsagen, har været faa forskjellig tidligere i Sammenligning med nu, at Regjeringen ikke kan ændre sig over, at mange Medlemmer her i Thinget, som hidtil med Glæde have fulgt den, nu ikke længere se sig iftand til at gjøre det. Som Bevis paa min Sætnings Rigtighed vil jeg med den høitærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ytringer af den høitærede Confeilspræsident ved Finantslovens 2den Behandling her i Thinget. Confeilspræsidenten udtalte sig faaledes: „Det ærede Thing vil neppe kunne være i nogen som helst Uvidenhed om, hvorledes Regjerings Stilling til de her foreliggende Forslag er; thi ikke blot har jeg paa Regjerings Begne forelagt en særlig Lov desangaaende, men jeg tillod mig ved 1ste Behandling meget indstændig at anmode det høie Thing om ikke at optage disse Forslag paa Finantsloven, for at der ikke skulde komme samme Resultat ud deraf iaar som ifjor. Jeg har ogsaa senere meget utvetydig tilkjendegivet, at Regjeringen fremdeles fastholder denne sin Stilling, idet jeg

til det Referat, som findes i Betænkningen, af den Konference, der har fundet Sted mellem Udvælget og mig, og hvoraf den ærede Ordfører kun fremhævede dette, at jeg ikke vilde gjøre dette Arbejde, men derimod ikke fremhævede Grundene dertil — det staaer heller ikke trykt her, hvorfor jeg ikke vilde — tilspøiede mod Slutningen, at jeg faameget mindre kunde ville paalægge Administrationen dette Arbejde, som man dels ikke var enig i Grundtanken, og dels fandt det urigtigt og usvarligt at optage disse Lønningsforhold paa Finantsloven. Jeg har senere under en anden Sags Behandling haft Leilighed til at udtale det Samme; men naar man nu ikke bestomindre dog fremdrager disse Forslag til Vedtagelse her, faaer der ikke Andet for mig at gjøre end bestemt at udtale, at Regjeringen ikke kan tage imod dem.“ Ved Slutningen af det samme Foredrag yttrede den høitærede Confeilspræsident Følgende: „Mine Herrer! Derfom de vedtage disse Forslag uagtet den Modstand, Regjeringen gjør, da maa De enten være belædede paa at flette dem til 3die Behandling, eller De maa finde Dem i, at Regjeringen ogsaa tager sine Forholdsregler og subsummerer dem under samme Konto som det negtede Pantferstifts. De Herrer tvinge mig til at gjøre det, og jeg tilføier her, for at forebygge enhver Misforstaaelse, efterfom det synes, at Finantsudvalgets ærede Ordfører (Berg) gjorde sig skyldig i en faadan, da vi talte om Pantferstiftet, en Misforstaaelse, som gaar igjen i Blade, der staa ham nær, at jeg dengang ikke har talt om, at Spørgsmaalet om Pantferstiftet var et Kabinetsspørgsmaal, men at jeg har sagt, at det var et Opløsnings-spørgsmaal.“ Hele dette Thing maatte faae det Indtryk, at det var den høitærede Confeilspræsidents bestemte Mening at hævde den samme Position, som Landsthinget indtog ifjor, at holde disse Lønningsbestemmelser ude af Finantsloven. Den høitærede Minister stillede denne Sag lig med Pantferstifts-spørgsmaalet; Optagelsen af disse Lønningsbestemmelser paa Finantsloven gjorde han til et Opløsnings-spørgsmaal ligesaavel som Regtelsen af Pantferstiftet. Som Bevis paa, at der fra den ærede Regjerings Side dengang ikke var Tale om Tillæggets Størrelse, ikke om Tidspændelsen for Tillæget og endelig ikke om, hvormange Embedsmænd der skulde have Tillæget, skal jeg med den høitærede Formands Tilladelse ligeledes oplæse en Ytring af den samme ærede Minister under Finantslovens 3die Behandling. Han udtalte sig faaledes: „Striden dreier sig som sagt flet ikke om, hvorvidt de Paagjældende skulde have Mere eller Mindre, eller hvem der skal have og hvem ikke“ — jeg beder det høie Thing lægge Mærke til, at Striden flet ikke dreier sig om, hvem der skal have og hvem ikke — „men Spørgsmaalet er om ikke blot at hævde Landsdødsingets, men ogsaa Regjerings Stilling“. Saaledes var Sagens Stilling dengang; den var ren og klar,